

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oraă 6 cr. a treia-oraă 5 cr., și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplăci Nr. 15.

Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscripte nu se înapoiază.

Numeri singuratici la 5 cr. se vând la »Tipografia«, soc. pe acțiuni.

Chestiunea română în presa belgiană.

II.

Continuând a da seamă de interesanta polemică, ce s'a desfășurat asupra chestiunii române în coloanele marelui ziar *L'Indépendance Belge* din Bruxella facem azi loc scrisorii mult amintite a lui Pázmándy, publicată în nrul dela 27 August al citatului ziar. Scrisoarea aceasta merită se fie cunoscută întreagă din multe puncte de vedere. Prin ea caută Pázmándy să restorne frumosul și bineînțeles articol al domnului I. N. Roman și V. Curtius, reprezentanții „Ligei” din Bruxella. Cu cât succes, vor judeca cetitorii nostri, cari nu și-au uitat de sigur de articolul publicat deja în fruntea numărului 178 al ziarului nostru.

Scrisoarea aceasta câștigă interes prin faptul, că ea a provocat la discuțiune pe un *ilustru bărbat independent*, care a publicat în nrul dela 3 Septembrie al ziarului *bruxellez* un interesant răspuns dlui Pázmándy. Acest răspuns îl dăm mai în jos și ni-se pare cu atât mai interesant, cu cât vine dela bărbat neangajat în chestiune prin spirit de partid, ci condus curat numai de adevărul obiectiv și imparțial. „*Durand, dit Dupont*”, — așa iscălește autorul „indepent” al acestei scrisori; numele acesta e pseudonim, și noi înși-ne bănuim numai, dar nu știm sigur cine se ascunde sub el. Ceea-ce e sigur, căci apare evident din scrisoare e, că „*Durand, dit Dupont*” este însuși membru al *conferențelor interparlamentare*, care cunoaște și pe Pázmándy mai de aproape, ba ce e și mai mult are și asupra caracterului politic al acestui delegat maghiar vederi mai optimiste decât noi.

Asupra scrisorii lui Pázmándy atragem atențiunea cetitorilor nostri și pentru motivul, că mâne vom publica răspunsul, ce domnii *Roman* și *Curtius* i-au dat, răspuns, care va fi mai bine înțeles și apreciat, cunoscând deja substratul lui.

Eată acum scrisorile amintite:

Scrisoarea lui Pázmándy.

Domnule director!

Vă rog să binevoiți a da încă odată ospitalitatea ziarului și pentru a răspunde foarte

pe scurt la scrisoarea ce v'a adresat nu de multă vreme Liga Română.

În Ungaria sînt mai puțini gendarmi decât în ori-care altă țară. În tot regatul nu-s decât 7.200, pe când în Belgia, țară de cinci ori mai mică, sînt 3.000. În Ungaria la 2.500 suflete revine câte un singur gendarm. Opresiunea gendarmilor nu poate fi deci decât o legendă.

În timpul de față se găsesc șapte deputați de naționalitate română în camera ungurească. Ei sînt tratați bine înțeles pe același picior ca Ungurii de rasă pură. Ne-admiterea deputaților români în parlamentul unguresc este desmițită chiar de parlament.

Transilvania a mai fost odată reîncorporată la Ungaria de către împăratul Iosif II. în 1785. A doua unire dela 1848 fu sancționată de Regele Ferdinand V. și Legea dela 1867 începînd prin aceste cuvinte: „Unirea Transilvaniei pronunțată deja în 1848”... probează până la evidență acest eveniment. Celor cari vor să aibă cunoștințe mai întinse asupra acestui subiect, cum și asupra istoriei (adeveratei) a Transilvaniei, le recomand un istoric central, Dl. A. Himly, membru al institutului, care în celebrul său uviagiu, *Istoria formațiunii teritoriale a statelor din Europa centrală*, răspunde mai bine de cât aș putea-o eu face revendicărilor absurde a domnilor iredențiști români.

Transilvania, adevărat 13 despărțăminte (comitate) ale Ungariei, cuprinde 2 milioane 100.000 locuitori; din acestia, 1 milion nu sînt Români (800.000 Unguri și 200.000 Germani). — Din toată populația Ungariei Românii nu formează decât 12 la sută.

Dl. *Ioan N. Roman* este de altfel rău informat când citează legea electorală în vigoare în Ungaria. Nu candidatul în persoană, ci zece alegători oare-care desemnează individul ales de ei și aceasta *cel mai târziu o jumătate de oră înainte ca alegerea să fi început*. Anecdota citată (casul dlui George Pop de Băsești. R. Trib.) de dl. Roman, nu e decât o închipuire al spiritului său cel viu.

Dar' ceea-ce este mai amuzant în prosa acestui tînr poet român e pasajul, în care el revendică pentru toți cetățenii străini dreptul de a se amesteca în afacerile interioare ale unui stat străin, — și în care dă ca exemplu conferința interparlamentară. Dar' Domnule, această Conferență nu tratează de cât materiile de relațiuni între state. Arbitrajul internațional și pacea universală sînt deosebite sale. Urmează dar' pe urmele noastre, dl. Roman, și nu te ocupa de lucruri cari nu te privesc.

D. de Pázmándy.
delegat al Ungariei.

Scrisoarea unui „independent”.

Dle director!

«L'Indépendance» va da voie, nu m'îndoes, unui independent de a-și spune cuvîntul privitor la lupta ce o duc în aceste coloane Maghiarii și Românii. Eu sînt independent întăiu, pentru-că nu sînt nici Maghiar nici Român, și a doua pentru-că, nici de aproape nici de departe n'am nici un fel de interes în cearta ce despărțește aceste două națiuni.

Sînt independent de asemenea în calitatea mea de Pacific, devotat principilor liberalismului și dreptății, de care trebuie să fie inspirată ori-ce judecată adusă asupra acestei chestiuni. În sfîrșit nici una din cele două tabere nu poate să-mi împute parțialitate în favorul rivalului său; pe o parte ca și pe cealaltă am amici numeroși pe care-i deplâng a-i vedea răsboindu-se între sine.

Astfel am cetit cu mult interes scrisoarea dlui Pázmándy, în «L'Indépendance» dela 27 August, cu cât am avut noroc de a auzi pe acest orator în mai multe conferențe interparlamentare și a aprecia de o potrivă talentul și caracterul său. Scrisoarea lui m'atinsese așa dar' foarte neplăcut, și anume în sensul, că este menită a porni discuțiunea pe altă cale și a induce în rătăcire persoanele, care nu-s pe deplin în curent cu această chestiune.

Dl. *George Moroiu* a arătat ieri prin cifre oficiale până la ce măsură merge disproporțiunea în reprezentățiunea populațiunii române în camera ungară privitor la importanța ei numerică. Chestiunea de altfel este de ordine generală. Legea electorală ungară, care în Europa este modelul de complicațiune arbitrară și antiliberală, este făcută pentru a sdrobi ori-ce opoziție, ori care ar fi ea. Ear' aceasta — ierte-mi-se de a o spune — înseamnă a se juca cu cuvinte spunîndu-i-se minorității: «nu ești reprezentată!» când lucrurile se întocmesc astfel, încît nu i-se lasă mai mult decât 5 la sută (? Trad.) de scaune în dietă.

Prevéd înainte, ce-mi va spune dl. Pázmándy; tot același lucru ce mi-l-a spus în conferința interparlamentară, adevărat: «Prietine Durand, asta nu

v'e privește; aceasta este afacere interioară a Ungariei».

Dar' și aici greșește d-sa: Chestiunile sulevate printr-o naționalitate asuprită, care cere dreptate, nu sînt chestiuni interioare, decât în urma unei ficțiuni diplomatice învechite, care și-a cam trăit trailul. Odinioară puterea părințească — adevărat o afacere de familie, afacere interioară — mergea până a da drept de viață și de moarte asupra copiilor; astăzi, tatăl care maltratează numai pe copiii sei n'ar putea să se provoace la puterea sa părințească, spre a se sustrage vindicței publice. De asemenea chiar codul internațional, votat anul trecut la Budapesta, în al VII-lea congres al păcii, proclamă nedestoinicia guvernului, care organizează sau îngăduie măceluri contra cetățenilor sei, (ca la Mehadica! Red.) ceea-ce în timpurile trecute era permis.

Ei bine, aceasta nu este decât începutul. Progresînd civilizația va crește și simțimentul de solidaritate internațională, pe care o proclamă deja adevărații oameni de pace. Și e aproape ziua, când faptul de a tracta cu nedreptate pe un popor va fi privit drept crima vătămării Europei (lèse-Europe) tot așa de bine cum e privită crima de măceluri. În ori-ce cas, la realizarea acestui ideal, implicat prin cuvîntul de *Federațiunea europeană*, trebuie să lucreze și lucră chiar *partidul pacific internațional*.

Primește, te rog, dle director, închinăciuni din partea cetitorului d-tre foarte neînsemnat.

Durand, dit Dupont.

Sibiu, 14 Sept. n.

Mărturisiri prețioase. Bartha Miklós, oricât de ireproșabil șovinist, spune totuși une-ori adevărul pe față. E un merit și acesta și-l recunoaștem bucuros dlui Bartha. Meritul cel mai mare însă nu e al lui, pentru-că a spus adevărul în cele din urmă e o datorință, dela care omul cîștit nu se poate sustrage, nici când e șovinist.

Meritul cel mai mare e al adevărului, căci se impune chiar și șoviniștilor, cari ani de zile l-au combătut și poate vor continua să-l mai combată și după-ce au trebuit să-l recunoască... Vom vedea. Acum încreștăm ultimele mărturisiri ale veritabilului maghiar,

Aveau cu toții credința, îl iubeau, poporul îl cunoștea. Era alesul națiunii.

Nu-i oare cert că gloria militară e cea mai strălucitoare în opinia poporului?

Era prea conștient și-și da perfect seama; era mândru de iubirea și devotamentul soldaților. Și a precia în destul și avea mai multă stimă pentru un veteran rănit decât pentru regișorii de-a treia mână, cocoțați printr-o fantezie capricioasă a naturii în scaunul unde odată străluciseră strămoșii cu atîta dor de neam și de pămînt.

Demn și neîmbălzit cu ei, îi tratează cu un suveran dispreț, dându-le trivialul epiteh de „*magari*”. Nu-i erută nici-odată, victorios și marțial trece peste ei, usurpă tronuri, răstoarnă altare, face din chlanidele lor regale așternut picioarele. La Tilsit, Paris, Erfurt le face monarhia onoare, — îi face să aștepte în vestibul.

Câtă încredere avea și cât se bizuia pe păturiile de jos, putem vedea din răspunsul ce-l dă partizanilor, când în momentele de de grea cumpănă e povăluit să întindă mână aristocrației: „*Aristocrația pe care m'arăm eu e canalia de uliță*”, a răspuns. *Jupiter-Democratul* învinsese *Prometeul*!

Atîta artă de strategie, felul de-a ataca inimicul, valoarea și varietatea atîtor planuri de-o rară exactitudine geometrică, erau ceretate și socotite dinainte, nu erau impulsuni momentane, erau rezultatul unui profund și îndelung calcul intern de-o extraordinară concepție. E nesfîrșit câmpul diverselor cunoștințe ce trebuiesc luate în seamă la ridicarea unei place, sînt destul de numeroase circumstanțele ce nu trebuiesc uitate. N'a fost nici un om de războiu să le încapă pe toate ca

care de un timp s'a făcut aprig apărător și promovator al — *federalismului*.

Vom da mai amănunțit seamă despre aceasta campanie federalistică a unui maghiar, acum însă anticipăm încheierea ce o face în ultimul său articol publicat în „*Magyarország*” (nrul de Duminică).

„*Ideea națională (nemzetiségi eszme! R. Trib.) s'a prefăcut în conștiință de rasă* — scrie Bartha Miklós. — Cu aceasta trebuie să ne tragem serios seama. Acest june puternic (ideea națională! Red. Trib.) nu se poate pune în ariste, nici sub masă, ca un băiețel, ce plînge. Aceasta are deja pretensiuni foarte serioase.

„Prin împlinirea acestor pretensiuni monarhia Habsburgilor intră într'un nou curs al istoriei universale. Ea va deveni central, spriginul și promotorul viefii libere a micilor neamuri”.

Un singur lucru am dori să știm pentru a cumpeni întreg pondul acestei mărturisiri: nu cumva dl. Bartha crede, că Ungaria nu aparține la „*monarhia Habsburgilor*”...?

Angelo de Gubernatis, celebrul literat italian și cunoscutul floromân, a fost zilele trecute la Paris și a fost primit în Eliseu. Din acest prilej, după-cum ni-se scrie, un tînr român a vizitat pe ilustrul bărbat și i-a predat mai multe publicații recente asupra chestiunii noastre naționale. *Angelo de Gubernatis* le-a primit cu mare bucurie, și-a arătat de nou toată simpatia ce o poartă Românilor și a spus, că are în lucrare o operă asupra Românilor.

„**Fiume este a Ungariei**”. Zilele aceste s'a petrecut în Fiume un cas, care ne arată dorința Maghiarilor în cauza Fiumei, tănuită de cei dela guvern. Într-o bună dimineață a sosit în Fiume un avocat din Pesta, G. Eles, cu hotărîrea de a pune în mișcare maghiarimea din Fiume. Spre acest scop el a tipărit o provocare, în 100 de exemplare, încadrată în tricor maghiar, chemând pe toți Maghiarii și maghiaronii din Fiume la un *meeting* pe 20 Septembrie c. Scopul *meetingului* era să se aducă un *plebiscit*, ca Fiume să devie în realitate: *oraș maghiar, port maritim maghiar*, căci zice provocarea: „*Fiume e a Ungariei*”. *Meetingul* a fost convocat în „*Giardino publico*”, care cu acest prilej avea să fie botezat cu „*trifășul*” nume „*Magyar népkert*”.

Să înțelege, că genialul plan al infocă-tului patriot Eles a rămas baltă, din vina

FOIȚA „TRIBUNEI”.

UN CESAR.

Paris, August 1897.

Alegînd și vorbind de un așa subiect, închipuieți o insectă, care rătăcește în armura unui erou, ar încerca să-și dea seamă de cine a fost cel-ce a purtat-o, ar căuta să-și amintească isbăndeile și viața celuiia ce a condus-o cu atîta curaj și ispravă în luptă.

Năm pretenția de a face o monografie deplină sau o documentată interpretare, ci mă voi încerca, ca din umbra vremurilor adormite — ce ne par acum așa de depărtate — să schițez incomplet și palid silueta *celui mai frumos gest al secolului al XIX-lea* — *Napoleon Bonaparte*.

E ciudat lucru, de pare că e un soiu de lege de relație, ori o lege fatală, care pîndește și conduce omenirea în rătăcitu-i mers, de e nevoie ca din răstimp în răstimp, să răsăr oameni dotați cu calități extraordinare, numele lor să se lege de o întreagă epocă, se o caracterizeze, să însemne cu sigilul lor puncte de lumină în vastul trecut eroic al popoarelor.

Începînd cu legendarul Ulyse, a fost un Alexandru-cel-mare, un Annibal, un Cesar, un Carol-cel-mare. În toate aceste frumoase pagini de istorie există sădirea tînuții a genului militar, predispoziția unei putinți prodigioase, neșfîrmurita rîvnă de cucerire, atîta activitate împărțită în nenumărate sensuri, de-ți pare că în persoana lui Napoleon se cristalizează toată forța unui întreg veac?

Unde-i urmarea neîntreruptă, ordinea și continuitatea logică a faptelor, cari determină limpede înlanțuirea evenimentelor, când un *singur om* a fost în stare să restorne tot ce preparase succedarea atîtor generații, nutrite mai toate aproape cu aceleași vederi, îndreptate toate către aceeași țintă comună?

Cel-ce a putut opri mersul lor, a fost un om de rînd, care a știut să se inspire de moment și să tragă foloase din împrejurări? Îi împuneau oare evenimentele, era el oare consecința dreaptă a lor? A fost o glorie falsă ce i-s'a făcut, ori se cădea ca un om să pună piept și să învingă tot ce revoluția proclamase cu atîta ardoare și succes: suprimarea feodalității, abolirea monarhiei?

Napoleon a fost stîncă puternică ce s'a opus mării în răsărit, prin propriile lui merite îl vedem dictator, imperator, reconstituind autocratismul, cesarismul, cu totul contrar aspirațiunilor mării revoluțiuni.

Te întrebi și te îndoiești pe alocurea de pretenția doctrinelor socialiste, cădă impun omenirii aceeași impecabilă tehnică întocmai ca mecanicianul sigur de funcția aparatului lui ca scop și durată. Încătușările sînt multiple, complexe și cu mult mai variate decât datele sigure, — conjecturi ce ne putem face. Îți vine a crede, că marea mișcare se efectua printr-o eternă lege de transformare, se operă pe dinlăuntru.

La ce ne slujește istoria — arsenalul acesta de ruini — dacă nu de a ne ușura răspunsul și a ne încredința, că actualmente fiind date cauzele, efectele le putem găsi în cutare sau cutare epocă, putem trage concluzii, putem clădi prevederi. Îi rămîne omului

modern altceva decât posibilitatea de-a constata?

De o puternică inteligență hativă, posedă cu o forță neînchipuită tot ce omul stimează și dorește, își avea temelia în masele poporului? Poate-că până la un punct a posedat el însuși ilusiile ce le-a dat poporului. Soldații și partizanii îl iubeau, fiindcă cu toții vedeau în ei propriile lor porniri, la el însă în mare, trecute prin prisma genialității. Mărimea aceasta îi fascina, îi făceau să nu șovăiască nici-odată, îi făceau să i-se devoteze cu orgoliu. Nu e exagerat de a spune că în fiecare din ei dormita „un mic Napoleon”, miniatura lui. Avînd calități comune, eată de ce-a fost prin excelență eroul popular. Cum se poate tălmăci altfel entuziasmul acela nebun, când în cele din urmă soldații visători de glorie, nu mai luptau decât pentru el, muriau împăcați, cu bucuria în suflet. Ca să le sporească și mai mult entuziasmul, trecînd comanda unui marechal, se adresează lor: „*Voiu să privesc cum știu să se bată soldații mei*”. Sînt neșterse vorbele rostite la Rivoli, când cu paloșul schinteator în mîna dreaptă, cu glasu-i de aramă, comandă: „*Înainte! copii, încă nu s'a turnat ghuleleaua, care se sboare pe Napoleon!*”. Înbărbătarea hotărit-a soartea răsboului.

E clasică povestirea, că după zilele abucumate de luptă, Napoleon inspectează, peste noapte, posturile de gardă. Un veteran santinelelă, obosit de greutatea luptelor, adoarme pe un snop de grîn, trudit. Napoleon se apropie de el, desface ușor arma din mîna-i înțeleștată și se așează de veghe în locul ostașului. Într'un tîrziu soldatul trezit: „*E împăratul!*” exclamă aiurit.

Napoleon, n'a fost încă nimeni să le stăpînească așa, ca diu meditatea lor să reiasă planuri simple și atît de vaste totodată. În mijlocul acțiunii și a planurilor alcătuite de mai înainte sînt împrejurări unde e nevoie de o inspirație spontană, când lucrurile și-au schimbat presupusul lor mers. La Arcola se conduce de una din aceste inspirații datorită genului lui militar. Cunoștea destul de bine slăbiciunea și ușurința cu care poți demoraliza o armată, când îi lipește încrederea în șef. O mână de oameni ce-i avea a început să sune trimbițe și tobe, făceau un șgomot infernal, de credeau trupele vrășmașe că s'au uruit și au să-i năruiască pe dată șiraguri imense de legiuni. I-a fugărit și cu 25 de soldați câștigă lupta dela Arcola.

Vecinic în fruntea trupelor, nu s'a îngrijit nici-odată de o nereușită: „*De sînt vesti bune să nu-mi spuneci nimic, pentru rău însă e totdeauna vreme de îndreptat*”, spune el unui general în timpul luptei.

În expediția din Egipt, unde pare mai mult un aventurier ușuratec, privind piramidele, din memorabilele vorbe rostite de „*Pădurea din vârful acestor piramide 40 de secole contemplă*” vezi vulturul, care opriș tunosu-i sbor, desleagă par'că muritorilor sînxi, soarbe cu neînțelegătoare gloriei.

Plin de inițiativă, îl mână în luptă o par'că pune prea

După celelalte măriiri, îl vede și pacific, îl bate cu

Cale ferată spre Moldova. Ni-se scrie, că ramura *Ciuc-Sereda Ghimeș* a cailor ferate ce se clădește în seșuime e gata. La 1 Septembrie n. s'a ținut o probă cu bun rezultat și așa se crede că în primele zile ale lui Octombrie noua linie ferată va fi predată circulațiunii. Linia aceasta va avea legătură cu o nouă cale ferată ce se clădește pe la Băcău în Moldova.

Pentru redacție și editură responsabil: Ioan Morariu.
Proprietar: Pentru „Tipografia”, societate pe
acțiuni: V. H. Dressnandt.

Publicațiune.

Duminecă, la 19 Septembrie 1897 d. a. la 2 ore se va da în arendă locul de pășune pentru iarnă al bisericii evang. luterane de aici.

Informațiuni mai de aproape se pot afla la subscrisul.

Noul-săsesc (Neudorf), 13 Septembrie 1897. [1928] 1-2

Ioan Waadt m. p.
Nr. 63.

A apărut și se află de vânzare la Librăria „Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu:

Studiu
de
Max Nordau

Naționalitatea

Traducere
de
Rosmarin.

Această broșură, plină de idei originale asupra limbii naționale și a naționalității, inferează în cel mai necruțător mod renegețismul. Prețul cu trimitere francată e numai 25 cr.

Banca generală de asigurare „TRANSILVANIA”

ÎN SIBIU.

fundată în anul 1868

[1482] 15 30

asigură prelungă condițiunile cele mai favorabile:

- în contra pericolului de foc și exploziune clădiri de ori-ce fel, mărfuri, produse de câmp, mobili etc.
- pe viața omului în toate combinațiunile, precum: asigurări de capitale pe cazul morții și pentru termine fixate, de zestre și de rente.

Dela fundarea institutului se plătiră:

Despăgubiri pentru daune cauzate prin foc	Sume asigurate pe viață
în a. 1869—1893 fl. 989,031.85	în a. 1870—1893 fl. 808,118.60
în a. 1894 „ 56,333.20	în a. 1894 „ 59,659.—
în a. 1895 „ 50,463.35	în a. 1895 „ 66,862.11
în a. 1896 „ 61,925.11	în a. 1896 „ 81,784.—

Suma fl. 1.157,753.51

Suma fl. 1.016,423.71

2,174.177 fl. 22 cr.

Conform bilanțului pentru 1895 fondurile de rezervă și garanție se urcă la
999.950 fl. 23 cr.

Prospecte și formulare se dau gratis.

Deslășiri se dau și oferte de asigurări se primesc prin Direcțiune în Sibiu, (Strada Cismădiei Nr. 5, casa proprie), sau prin Agenturile generale și principale în Brașov (H. Hermann), Cluj și Arad, precum și prin Agenturile speciale în locurile mai însemnate.

Legea veterinară.

Atât primăriile comunale, cât și fiecare econom au trebuință să cunoască **legea numită veterinară**. Dl Tormay Béla, secretar de stat în ministerul de agricultură, a scos la lumină o **explicare poporală** a legii amintite. În această explicare se vorbește pe larg despre pasapoarte, de tirgurile de vite, de boalele lipicioase și multe alte lucruri folositoare. Reuniunea agricolă română din Sibiu a tradus această carte în limba română poporală. Cartea se numește:

Învățătorul Munteanu

împartășește economilor cele mai de lipsă cunoștințe

despre

LEGEA VETERINARĂ

și
BOALELE CONTAGIOASE

stând cu dinșii la sfat în lungile seri ale iernii.

De

Tormay Béla.

(134 pag. mari.)

Cartea costă 30 cr. (cu porto postal 35 cr.) și se poate cumpăra dela

„Tipografia”, societate pe acțiuni, Sibiu.

„Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu.

A eșit de sub tipar și se află de vânzare la „Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu

MEMORIALUL

arhiepiscopului și metropolitului

Andrei baron de Șaguna

sau

luptele naționale-politice ale Românilor

1846—1873

de

NICOLAE POPEA,

archimandrit-vicar arhiepiscopesc.

Tomul I.

Prețul 1 fl. 30 cr.

Pentru „Tipografia”, societate pe acțiuni: V. H. Dressnandt.

„Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu.

La „Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu, se află de vânzare toate volumele apărute până acum în „Biblioteca pentru toți”.

Păcală și Tândală în București.

Păcală. — Măi Tândală, tu știi că Francezii nu prea sunt pricepuți în geografie... Dar credeai tu că Buzoianu care e profesor de geografie în România, să nu cunoască munții românești?

Tândală. — Eu cred toate alea, vere.

Păcală. — Ei bine, mă, în harta cea nouă ce a scos și în geografii a pus multe, a pus orașe, sate până și cătune ear' de muntele cel mai înalt dela noi, care întrece și Bucegiu, și Omul și Caraimanu și tot, n'a pomenit.

— Apoi care munte e mai înalt decât cel de care vorbești că nici eu nu știu să mai fie vre-unul.

— E „Biblioteca pentru toți” a lui Müller, a Neamțului acela din colțul pasagiului.

— Ce pasagiu?

— Pasagiul român, nu știi, pe Calea-Victoriei Nr. 53?

— A! da, și ce munte are Müller? A cumpărat vre-un munte?

— Da, și încă a dat bani mulți. Numai lui Stănescu cât 'i-a dat ca să facă lucrările!

— Tot nu înțeleg.

— Măi, „Biblioteca pentru toți” carticelele care se vând numai 30 bani (adeacă 16 cr.) una și care sunt așa de frumoase și de bune pentru toată lumea doritoare de citire, folositoare și plăcute, a tipărit nici în doi ani, mai bine de 100 de numere și din acestea numere s'au vândut vre-o 400.000 de exemplare pe care de le-ai pune una peste alta ar întrece în înălțime și pe răposatul turnul Colței și dealurile cele mai mari și Omul și Caraimanu, și Bucegiu și piscurile cele mai înalte ale munților noștri.

— Ce spui mă Păcală?... Apoi știi că eu nici nu cunosc Biblioteca asta a lui Müller? Dau fuga să cumpăr și eu. Pe care să le iau mai bune?

— Cere catalogul că ți-l dă gratis și alege pe care vrei; ai de toate felurile, dela nuvelă cinstită bună pentru copii până la roman, și ai și o grămadă de autori români aleși.

Au apărut până acum:

<p>Nr. 1. Andersen, <i>Povești alese</i>.
2. S. Fl. Marian, <i>Păsărilor noastre</i>.
3. Mihail Zamfirescu, <i>Cântec și plângeri</i>, I.
4-5. Herbert Spencer, <i>Despre educație</i>.
6. A. Vlăduță, <i>Icone țerse</i>.
7. Carmen Sylva, <i>De prin veacuri</i>, I.
8. Michelet, <i>România, Roma, Pisa</i>, etc.
9. Leo Bachelin, <i>Castelul Peleş</i>.
10. T. Maiorescu, <i>Novelă și Schițe</i>.
11. André Theuriot, <i>Din tinerețe</i>, etc., <i>novele</i>.
12. M. Demetrescu, <i>Novelă</i>.
13. Duiliu Zamfirescu, <i>Novelă romane</i>.
14. Wilkins, <i>Anticătarea română</i>.
15. Gr. M. Alexandrescu, <i>Proză și poezii</i>.
16. Anton Pann, <i>Povestea vorbită</i>, I.
17. Doamna Colomb, <i>Istoriore</i>.
18. Dumitru Teleor, <i>Schițe umoristice</i>.
19. Alfred de Musset, <i>La ce viscașă fele</i>.
20. Bolintineanu D., <i>Legende istorice</i>.
21. Genevraye, <i>Omăra</i>, roman.
22. Maistre Xavier, <i>Călătoria împreg. odăii mele</i>.
23. Popov-Bănăneanu, <i>Din viața meseriașilor</i>.
24. Anton Pann, <i>Povestea vorbită</i>, II.
25. Biografiile oamenilor celebri.
26. Mahaffy, <i>Anticătarea greacă</i>.
27-33 Creangă, <i>Opere complete</i>.
34. Ionescu-Gion, <i>Istorie</i>.
35. Dumitru Stănescu, <i>La gura sobei</i>.
36. <i>Povești de Crăciun</i>.
37. Radu D. Rosetti, <i>Proză și epigrame</i>.</p> | <p>Nr. 38. Goethe, <i>Werther</i>, roman.
39. Anton Pann, <i>Povestea vorbită</i>, III. (ultim).
40. Carmen Sylva, <i>De prin veacuri</i>, II. (ultim).
41. Huxley, <i>Noțiuni asupra științelor</i>.
42. Depărateanu, <i>Doruri și amoriuri</i>, I.
43-44. Adamescu, <i>Model de discursuri române</i>.
45. Depărateanu, <i>Doruri și amoriuri</i>, II. (ultim).
46. Dr. Urechia, <i>Dumaniile noastre</i>.
47. M. Zamfirescu, <i>Cântec și plângeri</i>, II. (ult).
48-49. Adamescu, <i>Model de discursuri străine</i>.
50. Pecaut și Baude, <i>Convorbiri despre artă</i>, I.
51. A. Vlăduță, <i>Din goana vieții</i>, I.
52. François Copée, <i>Prieten</i>, roman.
53. Wildenbruch, <i>Doi Trandafiri</i>.
54. Bourde, <i>Patriotul</i>.
55. Radu D. Rosetti, <i>Din inimă</i>.
56. Pecaut și Baude, <i>Convorbiri dpr. artă</i>, II. (ult).
57. A. Vlăduță, <i>Din goana vieții</i>, II.
58. Caragiale, <i>Schițe ușoare</i>.
59. A. Vlăduță, <i>Din goana vieții</i>, III. (ultim).
60. Abatele Prévost, <i>Manon Lescaut</i>, roman, I.
61. D. R. Rosetti (Max), <i>Trotoarul Bucureștii</i>.
62. Tennyson, <i>Enoch Arden</i>, poemă.
63. D. C. Ollanescu (Ascanio), <i>Satire</i>.
64. Costin, <i>Spre primăvară</i>.
65-66. Prévost, <i>Manon Lescaut</i>, v. II și III. (ult).
67-69. <i>Minunile universului</i>, vol. I, II și III.
70. P. Dulfu, <i>Legenda Țiganilor</i>.
71. Const. Stănescu, <i>Ce este frumusețea</i>.
72. Buzoianu, <i>Egiptul</i>.
73-74. A. Vlăduță, <i>Dan</i>, partea I.</p> | <p>Nr. 75. A. Sibleanu, <i>Armonii Intime</i>.
76-77. A. Vlăduță, <i>Dan</i>, partea II și ultima.
78. Augier & Sandeau, <i>Ginerile lui Peirier</i>.
79. A. Pann, <i>Nastratin Hogea</i>.
80-84. Filimon, <i>Ciocii vechi și noi</i>, roman.
85. Adamescu, <i>Biografiile scriitorilor români</i>.
86. Putitz, <i>Ce povestește pădurea</i>, (novele).
87. G. T. Buzoianu, <i>Berberii-Kesperidele</i> (geografie).
88-89. Dumas (Al. fiul), <i>Denisa</i>, teatru.
90. H. G. Lecca, <i>Poeme</i>.
91. Gastineau, <i>Geniile științei și industriei</i>, (biografii).
92. Radu D. Rosetti, <i>Sincere</i>, (poesii).
93-94. A. Pann, <i>Povestea lui Moș Albu</i>.
95. G. T. Buzoianu, <i>Cartagena-Cyrena</i> (geografie).
96-97. B. de St. Pierre, <i>Paul și Virginia</i>, (rom.).
98. Stavri, <i>De demult</i>, (poesii).
99. Petofi, <i>Apostol</i>, (poemă).
100. Andersen, <i>Carte de chipuri fără chipuri</i>, povești.
101-110. Urechia, <i>Dictionar frances-român</i>.
111. Th. M. Stoianescu, <i>Poezii</i>.
112-113. Morand, <i>Introducere la studiul științelor fizice</i>.
114. Seneca, <i>Liniștea sufletească</i>.
115. Dumitru Teleor, <i>Alte schițe umoristice</i>.
116-117. A. Vlăduță, <i>Iubire</i>, (poesii).
118. V. Pop, <i>Fleacuri</i>, (amintiri duioase, schițe și nuvele).
119. Carmen Sylva, <i>Robia Peștelui</i>, traducere de Elena Radu Rosetti.</p> |
|--|---|---|

Fiecare număr costă numai 16 cr.

Librăria „Tipografia”, societate pe acțiuni în Sibiu.

Pentru tipar responsabil: Iosif Marschall.